

Fluvios igitur frigidos comperire omnes
 possumus : mare autem neque frigidum,
 neque calidum valde est: itaque nec frigi-
 dum esse id potest, quod ex eo respirat,
 cum scilicet mare frigidum ipsum non sit,
 nec cito refrigeratur, quia calidum valde
 non est. 34 Cur Fauonius serenus, ac iu-
 cundissimus ventorum omnium est? & qua-
 lem Homerus flare per campos Elysijs car-
 mine illo dixit,

Sed Zephyri asidue spirant, auræq. salubres.

An primum, quod aeris temperiem plane
 obtinet : neque enim calidus est, vt qui de
 meridie ortusq. spirant: neque frigidus, vt qui
 de Septentrionibus eueniunt: sed medium
 frigidorum, & calidorum flatuum tenet.
 Quod cum vtriusque in vicino sit, parti-
 cept vtrarumq. virum euadit: itaque tem-
 peratissimus est, & vere maxime spirat.
 Adhæc flatu omnes transire vel in sibi
 aduersos, vel in dextros consueuerunt : i-
 taque cum post Aquilonem Fauonius spi-
 ret, (dexter. n. hic est) efficitur adeo, tan-
 quam mitis ad immitem, & simul vbi de-
 stitit hyems, serenum magna ex parte sub-
 sequi solitum est. Atqui flatu hybernus
 Aquilo est. Subsolanus, quando inter cal-
 idos, & frigidos situs, minus qualitatis eo-
 rum, particeps est: his enim, cum spirat, fla-
 tus vergentes ad austrum motitatur quidem
 (isthuc enim transire affolet) sed misce-
 ri tamen cum his misimè patitur. At verò
 Fauonius & mouetur ab Austro, & ipse,
 cum spirat, mouet Aquilonem : huc enim
 vsque progrediens vicissitudo spirituum
 finem sui circuitus facit. Quod cum vnus
 facit, alterius finem, alterius initium secu-
 habeat, merito suauis & est: & esse vide-
 tur. 35 Cur Fauonius horis postmeridia-
 nis spirare non manè solet? An quòd Sol
 magna ex parte vel oriens, vel occidens,
 author spirituum est: quoties enim aerem
 humidum resecando percoquit, atque
 discernit, in spiritum sanè illum extenuat:
 quòd si tantisper acciderit, vt aer spiran-
 tiusculus sit, magis, magisque à Sole ver-
 teatur in spiritum. Quoties igitur Sol in ex-
 ortu est, procul à Fauonio abest: hic enim
 ab occasu se promit : & cum iam occide-
 re proximus est, aer omnino extenuatus,
 discretusque fluit. At dum confecto me-
 ridie pergat ad postmeridianum, tan-
 tisper ad aerem resecandum discer-
 nendumque modicè admodum habet.

Ἐπὶ τὸ ἥλιον. ὅταν μὲν οὐκ ἐστὶ ἀνατολή ἢ ὁ ἥλιος, πόρρω ἔστι τῆς ζέφυρου· ὁπότε γὰρ δυσμῶν
 πνεῖ· ὅταν δὲ ὦσι τὸ δυνάμενον, τότε διακακρωθῆναι ἔστι τὸ πτόμα τελέως. ὁπότε δὲ μίσην ἡμέ-
 ρας καὶ πρὸς τὴν δειλίαν, συμμοῖσταιται ἔχει πρὸς τὸ διαθερμαῖα καὶ διακρίνω.

A ψύχεται, καὶ γίνεται ψυχρὰ. τὸ μὲν οὐκ πο-
 ταμοὶ ψυχροὶ πάντας ὄρουσι πρὸς αὐτὴν ἢ
 θαλάσσια, οὐδὲ ψυχρὰ οὐδὲ θερμὰ σφόδρα
 ἔστιν. οὐτὲ οὐκ τὸ δυνατὸν ψυχρὸν ἀπὸ αὐτῆς
 ἔστι, διὰ τὸ μὴ ψυχρὸν εἶναι σφόδρα· οὐτε ψύ-
 χεται ταχὺ, διὰ τὸ μὴ θερμὸν εἶναι σφόδρα.

λγ Δια τί ὁ ζέφυρος ὀρθοῖται καὶ ἴδι-
 σος δυνάμει εἶναι αἰέμων, καὶ ὅτι Ὀμηρος ἐν
 τῇ Ἡλυσίᾳ πεδίον, ἀλλ' αἰεὶ ζέφυρος δια-
 πτεροῖσιν αὐτῶν, ἢ πρὸς τὸν ἕρπον, ὅτι ἔχει τιμὴν
 τῆς αἰέρος κρῆσιν; οὐτε γὰρ θερμὸς, ὡς πρὸς οἱ
 ὁπότε μοσημβρίας καὶ ἴσως οὐτὲ ψυχρὸς, ὡς πρὸς
 οἱ ὁπότε τῆς ἀριμίου [ἀλλ' ἐν μέσοισι ὅπου τῆς
 ψυχρῶν καὶ θερμῶν πνευμάτων] χητιῶν δὲ
 ἀμφὸν τῆς δυνάμεως αὐτῶν κοιναίνει διὰ τὴν
 δύναμιν ἔστι, καὶ πνεῖ ἕαρος μέγιστα. ἔπειτα
 τὰ πτόματα πρὸς αὐτῶν, ἢ εἰς ταύαντα, ἢ
 εἰς τὰ δεξιὰ. μὲν οὐκ τὸν βορέαν πνεῖν (ὅπου
 δεξιὰ γὰρ ὁ τόπος) ὀδοκίματι, ὡς πρὸς παρὰ
 χελοπὸν πρὸς αὐτῶν. καὶ ἄμα ὅταν ὁπότε χημι-
 σῶν, ὁπότε αἰέτω γίνεσθαι ὡς ὁπότε τοπλῶν. ὁ δὲ
 βορέας χημιέρως [ἔστιν] αἰέρος. [καὶ ὁ ἀ-
 πηλιώτης ἢ ἐν τῷ μέσῳ ἂν τῆς θερμῶν καὶ
 τῆς ψυχρῶν πνευμάτων, ἢ πῶν αὐτοῖς κοινα-
 νεί. ἀπηλιώτης μὲν γὰρ πνεῖν, τὰ πρὸς νότου
 πτόματα κινεῖ. (ἐν ταύτῃ γὰρ μεταστάσει
 αὐτῶν ἔστι) κινεῖν ἢ οὐ μὴ νυταὶ αὐτῶν. ὁ δὲ
 ζέφυρος, καὶ κινεῖται ὑπὸ τῆς νοτίαν, καὶ πνεῖν
 κινεῖ τὰ βορέα. τελευτᾷ γὰρ ἐν ταύτῃ τῆς πε-
 ρείουδης τῆς πνευμάτων. διὸ τῆς μὲν τῶν τε-
 λευτῶν τῆς δὲ τῶν ἀρχαίων ἔχων ἐν αὐτῶν, δι-
 κρῶς ἡδὲ ἔστι καὶ δυνατὴ εἶναι.] λδ Δια τί
 ὅπου κινεῖ ὁ τόπος πνεῖ τοῖς ἀστροῖς δυνατῶν ἢ
 ὅπου τέλει οἰσιν· οὐχ ἡκιστα δὲ ὅπου τοῦτους δὴ-
 λον οὐκ ὅτι πτόματα μέγιστα ὅπου τούτοις
 καὶ μετ' αὐτοῖς. ἐπεὶ ἢ πνίγη, καὶ πτόματα
 εἰκότως ἐστὶ αὐτῶν τὰ θερμώτατα κινεῖται· ὁ
 δὲ νότος, θερμὸς ἔστιν. καὶ τὰ ἔξῃ, ὡς ἐν
 τῇ ἐγκύκλιᾳ. λε Δια τί ὁ ζέφυρος πρὸς
 τὴν δειλίαν πνεῖ, πρὸς δὲ οὐ; ἢ αἴτιος μὲν
 ἔστι ὡς ὁπότε τοπλῶν τῆς πνευμάτων ὁ ἥλιος
 ἀνατέλλων καὶ δυνάμενος γὰρ ὑπερὸν ὄντα τῶν
 ἀέρος διαθερμῶν πνίγη καὶ διακρίνη, εἰς
 πτόμα διακρίνει· ἐὰν δὲ ἢ πνευματῶν οὐ
 αἶψα, ἔπειτα μάλλον ἐκπνευματῶνται [ὁ ἀήρ]

δια